AUGUSTINUS

Österreich (Admont ?), 2. Hälfte 12. Jh. Seite 41r

Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26831
Copyright: Admont, Benediktinerstift

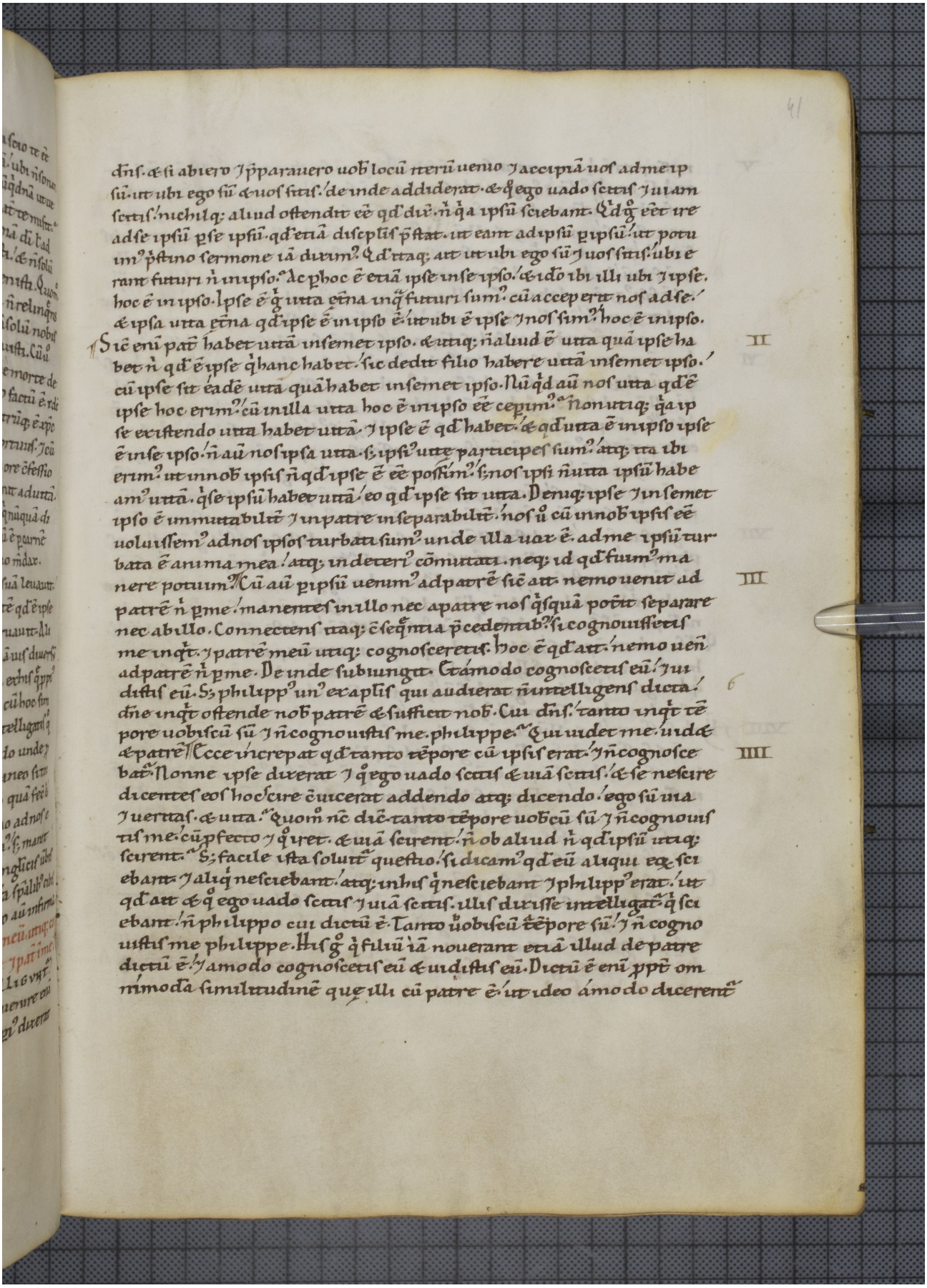

dns. & si abiero ⁊ p̄parauero uob̄ locū iterū uenio ⁊ accipiā uos ad me ip
sū. ut ubi ego sū & uos sitis. de inde addiderat. & q̄ ego uado scitis ⁊ uiam
scitis. nichilq; aliud ostendit eē qd̄ dix̄. n̄ q̄a ipsū sciebant. Qd̄ g̊ eēt ire
ad se ipsū p̄ se ipsū. qd̄ etiā discplis p̄stat. ut eant ad ipsū p̄ ipsū. ut potu
im⁹ p̄stino sermone iā dixim⁹. Qd̄ itaq; ait ut ubi ego sū ⁊ uos sitis. ubi e
rant futuri n̄ in ipso. ac p̄ hoc ē etiā ipse in se ipso. & ideo ibi illi ubi ⁊ ipse.
hoc ē in ipso. Ipse ē g̊ uita ēna in q̄ futuri sum⁹. cū acceperit nos ad se.
& ipsa uita ēna qd̄ ipse ē in ipso ē. ut ubi ē ipse ⁊ nos sim⁹. hoc ē in ipso.
Sic enī pat̄ habet uitā in semet ipso. & utiq; n̄ aliud ē uita quā ipse ha II
bet n̄ qd̄ ē ipse q̄ hanc habet. sic dedit filio habere uitā in semet ipso.
cū ipse sit eadē uita quā habet in semet ipso. Nūq̄d aū nos uita qd̄ ē
ipse hoc erim⁹. cū in illa uita hoc ē in ipso eē cepim⁹. Non utiq; q̄a ip
se existendo uita habet uitā. ⁊ ipse ē qd̄ habet. & qd̄ uita ē in ipso ipse
ē in se ipso. n̄ aū nos ipsa uita. s; ipsi⁹ uitę participes sum⁹. atq; ita ibi
erim⁹. ut in nob̄ ipsis n̄ qd̄ ipse ē eē possim⁹. s; nos ipsi n̄ uita ipsū habe
am⁹ uitā. q̄ se ipsū habet uitā. eo qd̄ ipse sit uita. Deniq; ipse ⁊ in semet
ipso ē immutabilit̄ ⁊ in patre inseparabilit̄. nos ů cū in nob̄ ipsis eē
uoluissem⁹ ad nos ipsos turbati sum⁹ unde illa uox ē. ad me ipsū tur
bata ē anima mea. atq; in deteri⁹ cōmutati. neq; id qd̄ fuim⁹ ma
nere potuim⁹. Cū aū p̄ ipsū uenim⁹ ad patrē sic ait. nemo uenit ad III
patrē n̄ p̄ me. manentes in illo nec a patre nos q̄squā potit separare
nec ab illo. Connectens itaq; cōseq̄ntia p̄cedentib⁹. si cognouissetis
me inq̄t. ⁊ patrē meū utiq; cognosceretis. hoc ē qd̄ ait. nemo uen̄
ad patrē n̄ p̄ me. De inde subiungit. Et amodo cognoscetis eū. ⁊ ui
distis eū. S; philipp⁹ un⁹ ex aplis qui audierat n̄ intelligens dicta. 6
dn̄e inq̄t ostende nob̄ patrē & sufficit nob̄. Cui dn̄s. tanto inq̄t tē
pore uobiscū sū ⁊ n̄ cognouistis me. philippe. Qui uidet me. uid &
& patrē. Ecce increpat qd̄ tanto tēpore cū ipsis erat. ⁊ n̄ cognosce IIII
bat. Nonne ipse dixerat ⁊ q̄ ego uado scitis & uiā scitis. & se nescire
dicentes eos hoc scire cōuicerat addendo atq; dicendo. ego sū uia
⁊ ueritas. & uita. Quom̄ nc̄ dic̄. tanto tēpore uob̄ cū sū ⁊ n̄ cognouis
tis me. cū p̄fecto ⁊ q̄ iret. & uiā scirent. n̄ ob aliud n̄ qd̄ ipsū utiq;
scirent. S; facile ista soluit̄ questio. si dicam⁹ qd̄ eū aliqui eq̄ sci
ebant. ⁊ aliq̄ nesciebant. atq; in his q̄ nesciebant ⁊ philipp⁹ erat. ut
qd̄ ait & q̄ ego uado scitis ⁊ uiā scitis. illis dixisse intelligat̄ q̄ sci
ebant. n̄ philippo cui dictū ē. Tanto ů obiscū tēpore sū. ⁊ n̄ cogno
uistis me philippe. His g̊ q̄ filiū iā nouerant etiā illud de patre
dictū ē. ⁊ amodo cognoscetis eū & uidistis eū. Dictū ē enī p̄p̄t om
nimoda similitudinē quę illi cū patre ē. ut ideo amodo dicerent̄